

Svend,“ afbrød Emanuel ham igen og saa' denne Gang paa ham med et fast Blik. „Du kunde jo da forleden være med til Slagsmaal ovre i Vejrby Kro, . . . ja, det har man altsammen fortalt mig. Per var jo ogsaa med. Hvor er han henne nu?“

Svend Øl, hvem Emanuels ualmindelig bestemte Tone øjensynlig begyndte at gøre tvivl-raadig, lod Blikket glide hen paa den ene af de to brede Halmsenge, der stod ved Siden af hinanden langs den ene Væg. Her laa Per Brændevin paa Ryggen under et smudsig Dynevaar og sov. Man kunde ikke se andet af ham end et stort, sammenklistret Haar og et blegt, fladt Ansigt, hvori der sad nedtrykket en lille blank, mørkeblaa Næse, der ganske lignede en overmoden Blomme.

„Hvad betyder det?“ spurgte Emanuel; han begyndte at føle sig lidt uhyggelig tilmode i Stuens Stank og Halvmørke. „Er Per maaske ogsaa syg?“

„Ja, han har det saa slemme med Hovedværk . . . og med Kolden. Den kommer over ham, uden at han véd et Ord af det at sige. Li'esom han allerbedst sidder, ta'er hans Tænder til at klapre i hans Mund, og han ryster og bævrer over hele Skroget . . . det er ligefrem fælt at se paa.“